

Sabadell i la poesia (I) / 1987 - Quadern de les idees, les arts i les lletres

 quaderndelesidees.press/sabadell-i-la-poesia-i-1987/

Crec recordar el primer cop que em van obligar a escriure un poema. Va ser en alguna de les aules de l'antic col·legi Maristes situat al carrer de Latorre (avui dia, el perímetre del pati on jugàvem a futbol l'ocupa un bloc de pisos). Però no recordo les circumstàncies concretes que envoltaren l'escriptura d'aquell poema. No recordo si plovia o si lluïa un sol d'aquests que et fan empètitir els ulls; no recordo el tipus de roba que portava aquell dia ni quines petites ànsies em corprenien. De fet, recordo ben poques coses d'aquell període: és una etapa que sembla haver-se'm després de la memòria gairebé de soca-rel. Només me'n recordo de les pampallugues dèbils dels fluorescents en contraposició amb una sempre poderosa obscuritat exterior (un detall massa inespecífic en una batalla especialment llarga i avorrida). Així, doncs, és ben normal que no recordi les circumstàncies concretes que envoltaren aquell dia; i tampoc penso inventar-me-les ara, encara que sé que seria força adient incloure en aquestes línies una tempesta virulenta, o fer veure que recordo, fil per randa, els versos d'aquell primer poema i, d'aquesta manera, poder reproduir-los a mode de colofó entenedidor... Però això no és cap conte, no és cap ficció que requereixi un embolcall precís.

El professor va consultar la llista de classe i va escollir-ne tres cognoms a l'atzar (un atzar que, d'altra banda, no sempre era tan atzar). I el meu cognom era un d'aquells tres cognoms. Vam sortir a la pissarra arrossegant els peus sobre el linòleum, amb el cap convenientment cot, preparats per a un examen sorpresa; per a algun nou tipus d'humiliació. El professor, no obstant això, es va limitar a dividir la pissarra en tres parcel·les i ens va donar un tros de guix a cadascú. Escriureu un poema, va dir mentre tornava a enfilarse a la tarima. I llavors ens va proposar el tema a partir del qual havíem de començar a escriure; nosaltres tres, a la pissarra, i la resta de la classe, als seus respectius quaderns. No recordo el tema, però segurament devia ser un dels grans temes que sempre han motivat els nens: l'amor, la mort o les vacances d'estiu. Només sé que vaig esperar instruccions més específiques; però que no van arribar mai. El professor ni tan sols ens mirava. Com s'escrivia un poema? Fins que un dels meus dos companys va traçar un primer gargot. Recordo que vaig espiar aquella paraula de reüll, com si pogués copiar-la i apropiarme'n, com si fos la solució d'un problema matemàtic. Però les seves paraules no podien ser les meves. Així que vaig començar pel meu compte. Vaig escriure alguna bajanada. Vaig afegir-n'hi una altra. Fins avui.

[Comparteix a Whatsapp](#)

[Vols rebre els articles al teu correu electrònic?](#)

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
----------------------	----------------------	----------------------

Nom (obligatori)

Correu electrònic (obligatori)

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avis legal i política de privacitat](#).

Sergi Gros

En llengua castellana ha publicat el llibre de relats *Los calígrafos* (2005) i el poemari *Las rendiciones* (2009). En català, el 2007 guanyava el XLI Premi Joan Teixidor amb *Suburbanismes*, que sortiria publicat al volum I *ahora en equilibrio*, juntament amb els també poetes Aina Ferrer i Marc Zanni.

